

„Aš sugrįžtu!“

Skandinavijos vyskupų ganytojiškas laiškas Šv. Teresės iš Lizjė ir jos tėvų relikvijų piligrimystės Skandinavijos šalyse proga.

Visas mūsų žemiškasis gyvenimas yra piligriminė kelionė. Mes kaip Bažnyčia, Dievo šventa tauta, esame kelionėje link amžinybės, kurią Tėvas mums atvėrė. Kaip Izraelio tauta išeidama iš Egipto paliko savo senąją šalį, taip pat ir mes, keliaudami į pažadėtąją žemę, paliksime savo nuodėmes už nugaros.

Šioje piligriminėje kelionėje mus visada lydi Jėzus ir Jo šventumas. Tai taps mums ypač akivaizdu, kuomet Šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresės ir jos šventųjų tėvų Louis ir Zėlie Martin relikvijos keliaus per mūsų Skandinavijos šalis.

Jau pirmaisiais Bažnyčios amžiais krikščionys pradėjo švęsti Eucharistiją ant kankinių kapų. Jų relikvijos buvo matomu atpirkimo ženklu, kuris per Dievo įsikūnijimą įtraukia visą žmoniją. Mes žmonės visada esame priklausomi nuo apčiuopiamų ir materialių dalykų, kurie gali padėti priimti Dievo išganomąją malonę kaip mūsų gyvenimo tikrovės centrą. Būdami jūsų vyskupais viliamės, kad ši relikvijų piligrimystė taps didele pagalba iš naujo atpažinti Dievo artumą ir Jo veikimą mūsų dabartyje.

Šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresė yra viena iš Bažnyčios mokytojų, kuri nesuskaitomai daugybei žmonių padėjo priimti tėvišką Dievo gailestingumą savo gyvenimuose. Tiek savo pačios gyvenimu, tiek savo raštuose ji nuolatos atkreipia dėmesį į pagrindinę Evangelijos žinią: Dievas pasiuntė savo Vienatinį Sūnų, kad mus padarytų savo mylimais vaikais.

Didis yra žmogaus džiaugsmas atpažinti šią vaikystę. Mūsų silpnume ir mažume ši didžiulė malonė ir vertė tampa mūsų savasties dalimi, kuri pakelia mus Dievo link mažose ir paprastose mūsų kasdienybės aplinkybėse. Mūsų menkumas nebėra jokia kliūtis. Dievas pasiuntė savo Sūnų pas silpnus, menkus ir nusidėjėlius. „Jis pažvelgė į nuolankią savo tarnaitę“ (Lk 1,48) sako Marija savo garbinimo giesmėje *Magnificat*.

Teresės žinia yra šios garbinimo giesmės, nuolat giedamos Bažnyčios liturgijoje vakarinės maldos metu, aidas. Kaip ir Marija, Teresė trokšta išmokyti mus žengti „mažuoju keliu“, palaiminimų keliu, Jėzaus artume ir sekant Juo. Krikšto malonėje tampame giliausio Jėzaus santykio su Tėvu dalininkais. Tampame „sūnumis Sūnuje“, kaip sakydavo Bažnyčios tėvai. Galime jungtis prie Jėzaus maldos ir Jame priimti Tėvo meilę taip, kaip motinišką meilę.

Jau pakankamai anksti gyvenime Teresė pajuto savęs dovanojimo Dievui ir visko darymo Jam ilgesį. Ji patyrė didelę meilę ir rūpestį savo šeimoje. Teresės motina mirė gana anksti ir ši netektis tapo sunkiu mažos mergaitės išgyvenimu, nors jos tėvas Louis Martin ypatingai rūpinosi ja ir jos seserimis.

Mergelėje Marijoje ji atrado savo naują motiną, kuri mergaitei padėjo atrasti savo kelią gyvenime. Ypač jausmingai mergaitei kainavo daug pastangų atiduoti visą save Dievui ir neįstrigti savęs gailėjimesi. Ji pati kalba apie „Kalėdų malonės dovaną“, apie Šv. Dvasios jėgą, kuri staiga nužengė ant jos ir padėjo jai užmiršti save ir savo rūpesčius, o vietoje to paaukoti save Dievo gailestingumui ir pasitikėti juo.

Teresė anksti pajautė pašaukimą į karmelitišką gyvenimą. Būdama 15-metė ji sugebėjo nugalėti visas kliūtis ir įstoti į Karmelio vienuolyną Lizjė. Savo širdyje ji jautė gilų pašaukimą daryti viską Dievui. Tokiu būdu ji nesijautė turinti tik vieną pašaukimą. Ji pripažino, kad turėtų gyventi Bažnyčios širdyje, kuri dega meile Jėzui.

Ten susitinka visi pašaukimai, ten jie susilieja vienas kitame. Ten ji galėjo įgyvendinti visus pašaukimus, kurių vien savo jėgomis nebūtų galėjusi aprėpti. Tokiu būdu ji gali padėti mums ir šiandien pažinti šią gilią ir mistinę Bažnyčios pusę.

Bažnyčios šerdyje, kaip Kristaus nuotaka, ji galėjo gyventi susivienijusi su Jaunikiu, Kristumi. Ten Jo širdis galėjo be jokių ribų prabilti į jos širdį. Teresė atrado savo kontempliatyvų pašaukimą Bažnyčios širdyje, kur ji galėjo gyventi nuolatinėje maldoje už žmonių išganymą.

Dėl to ji galėjo būti paskelbta šventąja misijų globėja, išvien su Šv. Pranciškumi Ksaveru. Nors ji niekad nepaliko savo vienuolyno ribų, Teresė savo maldoje ir savęs paaukojime Kristui galėjo įkvėpti daugybę žmonių priimti Evangeliją, vis daugiau atsigręžti į Kristų ir sekti Jį vis Gilesniame pasiaukojime.

Svarbu, kad mes savo dabartyje bandytume atsiverti šiai giliai Bažnyčios slėpinio dimensijai. Kai kam išlieka pagunda apriboti Bažnyčią iki institucijos ar organizacijos lygmens, arba būti įstrigusiems ideologiniame bažnyčios suvokime, persismelkiant arba liberalistine, arba tradicionalistine dvasia.

Teresė padeda suvokti, kad Bažnyčia yra mūsų motina, jos iščiose mokomės gyventi nesibaigiančioje maldoje ir atsidavime Tėvui, kuris yra danguje. Teresė gali mus įkvėpti būti sąmoningesniems pareigose, kurias mes turime kaip katalikai. Taip pat mūsų sekuliarizuotose šalyse gali padėti liudyti apie tikrą Bažnyčios prigimtį, kaip meilingą motiną visiems, kurie nesijaučia patikimai, kurie nesijaučia pastebėti ir mylimi.

Per šį trumpą laiką kai ji buvo Lizjė Karmelyje, Teresė gyveno intensyvų dvasinį gyvenimą, bet tai neišlaisvino jos iš rūpesčių. Neužilgo ji susirgo tuberkulioze ir tuo pačiu metu įžengė į „tamsią sielos naktį“. Paskutiniame gyvenimo etape ji neteko jausmingos gyvenimo patirties. Staiga pasidarė taip, tarsi šviesa būtų išjungta ir Dievas paprasčiausiai būtų dingęs.

Tačiau ji vis tiek žvelgė į šią tuštumą kaip malonę, kuri dar giliau suvienija ją su Kristumi Jo pažeminime ir kentėjimuose dėl mūsų išganymo. Ji atsidūrė ateistų padėtyje ir jai teko ragauti jų padžiūvusios duonos. Ji sąmoningai matė tamsią naktį šiame Dievo pasitraukime kaip solidarumą su žmonėmis, kurie teigia negalį tikėti Dievu. Tokiu būdu ji daugeliui tapo pagalba atrasti giliausią tikėjimo šerdį, susidedančią labiau iš visiško valios atsidavimo negu iš jaučiamų potyrių.

„Aš ne mirštu, bet einu į gyvenimą“, pasakė Teresė besiantindama prie žemiško gyvenimo pabaigos. Tikras gyvenimas laukia mūsų amžinybės pašvenčiamojėje tikrovėje. Tada matysime Dievą, koks Jis yra. Tada gyvensime nesibaigiančiame garbinime ir šlovinime.

Kartu Teresė suvokė, kad angelai ir šventieji danguje taip pat turi užduotį mūsų atžvilgiu, kurie gyvename žemėje. Ji sakė „Kelčiau atgal“. Ji troško ir toliau daryti gerą žemėje iš savo vietos danguje.

Daug žmonių su skirtinga praeitimi yra patyrę jos pagalbą, dažnai veikiant labai konkrečioms malonėms. Ji pati kalba apie „rožių lietu“, todėl dažnai yra vaizduojama su rožių puokšte. Ji trokšta ir mums perduoti tėvišką ir nuostabią Dievo malonę. Pačioje mūsų kasdienybėje galime patirti Dievo rūpestį ir artumą. Dažnai mažuose, paprastuose dalykuose, kurie pripildo mūsų kasdienį gyvenimą. Teresė kalba apie „mažąjį kelią“, kuriame galime priimti didžiausias malones, kurias Jėzus mums trokšta perduoti.

Turime suprasti šią piligrimystę, kurios metu Teresės ir jos tėvų relikvijos atvyksta pas mus, kaip matomą, apčiuopiamą Dievo begalinio gailestingumo savo žmonėms išraišką. Jos mums primena ir apie mūsų pašaukimą: leistis veikiamiems Dievo malonės Jėzuje Kristuje. Tada galime toliau perduoti Evangelijos žinią visiems, kuriuos sutiksime žemiškos kelionės metu. Kadangi Šv. Teresė atvyksta pas mus su savo tėvais, tai primena apie didelę šeimos reikšmę.

Teresė užaugo giliai tikinčioje šeimoje ir ten priėmė savo tikėjimą ir pašaukimą. Meldžiamės, kad relikvijų piligrimystė taptų mūsų šeimų palaiminimu. Tepadeda Šv. Teresė ir jos tėvai mums atsiverti Dievo meilei, kad mes, padedant Šventajai Dvasiai, vis ištikimiau galėtume sekti Jėzų. Taip tapsime patikimais liudininkais, kurie galės dalintis tikėjimu su kitais. Yra daugybė žmonių mūsų šalyse, kurie sąmoningai ar ne, bet laukia žinios apie Dievo begalinę meilę ir mūsų, kaip Jo mylimų vaikų, vertę.

2018 m. rugsėjo 2 d.

Biskop Czeslaw Kozon

Skandinavijos vyskupų konferencijos pirmininkas
Kopenhagos vyskupas

Anders Kardinal Arborelius OCD

Stokholmo vyskupas

Biskop Bernt Eidsvig Can.Reg.

Oslo vyskupas
Apaštalinis Trondheimo administratorius

Biskop Teemu Sippo SCJ

Helsinkio vyskupas

Biskop David Tencer OFM Cap

Reikjaviko vyskupas

Biskop Berislav Grgic

Trumsės vyskupas-prelatas

Biskop Gerhard Schwenzer SS.CC.

Oslo vyskupas emeritas

Biskop Pierre Bürcher

Reikjaviko vyskupas emeritas